

[Euràsia: 30 anys d'insubordinació literària als mandarins, 1974-2003](#)

32. Fosca endins

El juny de 1991 acabava Biblioteconomia i Documentació. De juliol a setembre vaig compaginar dues feines: al matí, 4 hores com a becari a la Biblioteca de la UPC (amb la promesa, que es va complir, d'un contracte laboral *comme il faut* als pocs mesos), i, a la tarda, una jornada reduïda de 6 hores fent substitucions d'estiu a la Biblioteca P. Joan Miró. A l'octubre vaig poder escollir entre les dues ofertes de contracte que se'n derivaren. Vaig optar per un contracte laboral de 2 anys com a catalogador dels fons bibliogràfics departamentals de la UPC. Treballava sobretot als departaments de matemàtica aplicada, on vaig fer certs descobriments: les fractals (B. Mandelbrot), la teoria de catàstrofes (R. Thom)... M'emportava en préstec alguns dels llibres que acabava de catalogar. Així nasqué l'escriptura geomètrica 6 (no-euclidiana), que completà la sèrie actual, i quedà latent, certament, la ulterior "escriptura fractal". Aquell any 91 vaig conèixer "la dama del paraigua", a qui vaig dedicar *Fosca endins*, relat en clau abstracta de la nostra peculiar història d'amor-sedució (per a ella, clandestina), que vaig escriure, entre el febrer i el juliol de 1992, al dictat candent dels esdeveniments. Simultàniament, al llarg de setze mesos (de desembre de 1991 a abril de 1993), vaig fer una segona sèrie de poemes mínims (17). Però aquests no naixien d'aglomerats de paraules, segons he explicat dels anteriors, sinó -com, en general, el haikú- d'una impressió exterior perceptible i localitzable en un temps i un paisatge concrets.

33. Espigues i roselles

Fosca endins prengué embranzida com a llibre durant una setmana que em vaig refugiar al monestir de Vallbona de les Monges (l'Urgell), el maig de 1992. Certes lectures i relectures hi entraren en ebullició: Lull, Dant, Petraca, Roís de Corella, Ronsard, Joan de la Creu, Shakespeare, Proust, Kavafis, Pavese... L'amor dels meus poemes té un triple fons: és l'amor, sí, a l'ésser estimat, i, a través d'aquest, ho és al món, i a l'escriptura mateixa, fabulós instrument de coneixement en diàleg obert amb autors de tots els temps. Vaig arribar a Vallbona dalt la cabina de la grua que em remolcava el cotxe. Havent-lo dipositat davant un taller de tractors (el cable de l'accelerador s'havia trencat pel camí), va deixar-me amb l'equipatge al monestir. Reparat el vehicle, per cloure les meves jornades de lectura/escriptura, em perdia, al caient de la tarda, per carreteres i pistes sense asfaltar. ¡Quina delícia de paisatge, els turons escalonats, en ple esclat de roselles als camps espigats! No resistia, de pura esgarripança de goig, l'impuls d'accelerar. Una línia d'espigues i roselles, serpentejant entre les dues roderes esmolades, remorejava en fregar els baixos, mentre el vehicle avançava de pressa, silenciós el motor, en tercera. Semblava navegar en lloc de rodar... Succeí amb el darrer sol: munions de pètals vermells, segats probablement pel para-xocs cromat del vell R4, emergien al·lucinants pel mig del capó (del mateix color) per estampir-se al parabrises en forma d'enèrgica i esbojarrada pluja floral. (Llibres de l'Índex, 2004)